

Arrest

nr. 266 975 van 20 januari 2022
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat S. NAJMI
Florencestraat 13
1000 BRUSSEL

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie

DE VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Colombiaanse nationaliteit te zijn, op 7 juli 2021 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 2 juni 2021 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten – verzoeker om internationale bescherming (bijlage 13quinquies).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gezien de synthesesamenvatting.

Gelet op de beschikking van 25 november 2021, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 16 december 2021.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M. EKKA.

Gehoord de opmerkingen van advocaat S. NAJMI, die verschijnt voor de verzoekende partij en van attaché I. LASSOUED, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De Raad kan zich volledig aansluiten bij de volgende oplistings van de feiten in de nota met opmerkingen:

“Op 18.01.2019 diende verzoekende partij een verzoek om internationale bescherming in. Haar echtgenoot, de heer M.B., C.A. en hun zoon dienden ook een verzoek om internationale bescherming in. Op 07.02.2020 nam de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire bescherming.

Op 25.06.2020 werd een beslissing houdende een bevel om het grondgebied te verlaten – verzoeker om internationale bescherming opgesteld (bijlage 13quinquies). Tegen voormelde beslissing werd een beroep tot nietigverklaring ingediend bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Bij arrest nr. 257.727 van 07.07.2021 werd het beroep verworpen.

Bij arrest nr. 253.291 van 21.04.2021 bevestigde de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen de weigeringsbeslissing van de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen.

Op 02.06.2021 werd een beslissing houdende een bevel om het grondgebied te verlaten – verzoeker om internationale bescherming opgesteld (bijlage 13quinquies). Deze beslissing werd aangetekend verstuurd op 04.06.2021. Dit is de bestreden beslissing.

De echtgenoot van verzoekster heeft ook beroep tot nietigverklaring ingediend tegen zijn bijlage 13quinquies dd. 02.06.2021. Dit beroep is gekend onder het rolnummer 263.833 en hangende.”

De bestreden bijlage 13quinquies luidt als volgt:

“In uitvoering van artikel 52/3, §1 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan mevrouw,

naam : G.G.

voornaam : P.A.

geboortedatum : X

geboorteplaats : Cartago

nationaliteit : Colombia

het bevel gegeven om het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

REDEN VAN DE BESLISSING :

Op 10/02/2020 werd door de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen een negatieve beslissing inzake het verzoek om internationale bescherming genomen en op 21/04/2021 werd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen het beroep tegen deze beslissing verworpen met toepassing van artikel 39/2, § 1, 1°, van de wet van 15 december 1980.

Betrokkene bevindt zich in het geval van artikel 7, eerste lid, 2° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen : hij verblijft langer in het Rijk dan de overeenkomstig artikel 6 van deze wet bepaalde termijn of slaagt er niet in het bewijs te leveren dat deze termijn niet overschreden werd, inderdaad, betrokkene kwam het land binnen op 24/11/2018 en verblijft nog steeds op het grondgebied, zodat zijn (haar) regelmatig verblijf van 90 dagen overschreden is.

In uitvoering van artikel 7, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan de betrokkene bevel gegeven het grondgebied te verlaten binnen 30 (dertig) dagen.”

2. Over de rechtspleging

De verzoekende partij heeft een syntheseseminarie neergelegd.

Overeenkomstig artikel 39/81, zevende lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) *“doet de Raad uitspraak op basis van de syntheseseminarie behoudens wat de ontvankelijkheid van het beroep en van de middelen betreft”.*

3. Onderzoek van het beroep

3.1. In de syntheseseminarie kan onder het kopje *“II. MIDDEL”* het volgende worden gelezen:

“1. Herinnering van het middel

Een middel wordt aangevoerd wegens schending van :

- artikelen 3 en 8 van het Europees Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden (hierna: het EVRM),
- de artikelen 62§2, en 74/13 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet)
- het zorgvuldigheidsbeginsel;
- de materiële motiveringsplicht;
- de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen

TEN BLIJKE WAARVAN het bestreden besluit gelast verzoeker het grondgebied te verlaten

OVERWEGENDE dat, eerste onderdeel, artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen de overheid verplichten ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een “afdoende” wijze. Het begrip “afdoende” impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. De beslissing moet duidelijk het determinerend motief aangeven op grond waarvan de beslissing is genomen.

Artikel 62§2 van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

De administratieve beslissingen worden met redenen omkleed”.

Artikel 74/13 bepaalt dat :

Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land.

Artikel 74/13 van de vreemdelingenwet noodzaakt steeds een individueel onderzoek waarbij de situatie van de betrokken vreemdeling wordt beoordeeld en waarborgt dat de verwerende partij bij het nemen van een verwijderingsbeslissing rekening houdt met welbepaalde fundamentele rechten en daaromtrent een concrete afweging maakt. Artikel 74/13 van de vreemdelingenwet weerspiegelt in deze zin hogere rechtsnormen, zoals artikel 3 en 8 van het EVRM.

Het artikel 8 van het E.V.R.M. bepaalt:

“1. Eenieder heeft recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaargezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

Artikel 8 EVRM garandeert dus het privéleven in een ruime zin, inbegrip het recht tot een “privé sociale leven”, d.w.z. de mogelijkheid voor eenieder om zijn sociale identiteit te ontplooien. Uit dat oogpunt garandeert dit recht de mogelijkheid om naar andere mensen toe te gaan en met hen nauwe banden aan te knopen en te ontwikkelen (in deze zin, zie Campagnano v. Italy, nr 77955/01, §53, EHRM 2006-V; /3igaeva v. Greece, nr 26713/05, §22, 28 mei 2009; en Ögpinar v Turkey, 19 oktober 2011).

Dit recht beschermt de persoonlijke ontplooiing. Uit de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens volgt dat bij de belangenafweging in het kader van het door artikel 8 van het EVRM beschermde recht op eerbiediging van het privé- en gezinsleven een “fair balance” moet worden gevonden tussen het belang van de vreemdeling en diens familie enerzijds en het algemeen belang van de Belgische samenleving bij het voeren van een migratiebeleid en het handhaven van de openbare orde anderzijds.

Artikel 3 EVRM bepaalt:

“Niemand mag worden onderworpen aan folteringen of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of straffingen.”

Artikel 3 EVRM is absoluut en moet worden gerespecteerd bij elke beslissing tot uitwijzing die mogelijks het artikel in gedrang kan brengen, zoals in casu. De Raad van State besliste dat het niet toetsen aan artikel 3 EVRM bij het afleveren van een bevel om het grondgebied te verlaten een schending uitmaakt van artikel 3 EVRM en artikel 7 Vreemdelingenwet (RvS, nr. 239.259, 28 september 2017). Het bestaan van een reëel gevaar van een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling wordt beoordeeld op grond van de omstandigheden waarvan de verwerende partij kennis had, of had moeten hebben, op het ogenblik van de bestreden beslissing (EHRM 4 december 2008, Y t. Rusland, §81; EHRM 20 maart 1991, Cruz Varas e.a. t. Zweden, §§ 75-76; EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah e.a. t. Verenigd Koninkrijk, §107).

In verband met zijn verzoek tot internationale bescherming, heeft de verzoeker zijn vrees voor zijn leven uitgelegd als (stuk 1) :

(...)

De bestreden beslissing gaat over geen enkele persoonlijke en specifieke elementen die in verband zijn met “het gezins- en familieleven en de medische toestand” van verzoeker of met zijn vrees voor zijn leven als hij in Colombia moest teruggaan. In deze context, moet er op gewezen worden dat aan de motiveringsplicht niet is voldaan.

Bovendien, als Uw arrest nr 250 954 het verzoek van de verzoeker verwerpt, is het alleen wegens ontvankelijkheid (laattijdig beroep). Uw Raad maakte geen uitspraak over de gegrondheid van het beroep. De feiten uit de asiel procedure zijn dus gegrond.

De betwiste handeling is onwettig.

1. Standpunt van de verwerende partij

Volgens verwerende partij, blijkt de verzoekster geen kennis te hebben van de motieven vervat in de bestreden beslissing, ontbreekt haar verzoek aan het vereiste belang en is de motiveringsplicht bereikt.

Volgens verwerende partij is er ook een schending van artikel 3 en 8 EVRM en van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet niet aangetoond.

3. Repliek

Uw Raad heeft, in zijn arrest nr. 212 755 van 22 november 2018, al geoordeeld dat :

3.3. In haar enig middel voert de verzoekende partij onder meer de schending aan van artikel 74/13 van de vreemdelingenwet, van artikel 8 van het EVRM en van het zorgvuldigheidsbeginsel.

Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden.

Dit impliceert dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheidsplicht legt de overheid onder meer op om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht worden, zodat zij met kennis van zaken kan beslissen (RvS 22 november 2012, nr. 221 475).

Bij het beoordelen van de zorgvuldigheidsplicht treedt de Raad niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. Hij onderzoekt enkel of de overheid in redelijkheid is kunnen komen tot de door haar gedane feitenvaststelling en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn die met die vaststelling onverenigbaar zijn. Verder toetst de Raad in het kader van zijn wettigheidstoezicht of het bestuur is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of het de feitelijke vaststellingen correct heeft beoordeeld en of het op grond daarvan niet onredelijk tot zijn besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

[...] De verzoekende partij stelt dat zowel artikel 8 van het EVRRM als artikel 74/13 van de vreemdelingenwet een belangenafweging vereisen in de bestreden beslissing tussen het algemeen belang en de belangen van de verzoekende partij zelf. [...]

[...]

Wanneer een risico van schending van het respect voor het privé- en/ of familie- en gezinsleven wordt aangevoerd, kijkt de Raad in de eerste plaats na of er een privé- en/ of familie- en gezinsleven bestaat in de zin van het EVRM, vooraleer te onderzoeken of hierop een inbreuk werd gepleegd door de bestreden beslissing. Bij de beoordeling of er al dan niet sprake is van een privé- en/ of familie- en gezinsleven dient de Raad zich te plaatsen op het tijdstip waarop de bestreden beslissing is genomen (cf. EHRM 13 februari 2001, Ezzoudhi/Frankrijk, § 25; EHRM 31 oktober 2002, Yildiz/Oostenrijk, § 34; EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, §21).

Artikel 8 van het EVRM definieert het begrip 'familie- en gezinsleven' noch het begrip 'privéleven'. Beide begrippen zijn autonome begrippen, die onafhankelijk van het nationale recht dienen te worden geïnterpreteerd.

Wat het bestaan van een familie- en gezinsleven betreft, moet vooreerst worden nagegaan of er sprake is van een familie of een gezin. Vervolgens moet blijken dat in de feiten de persoonlijke band tussen deze familie- of gezinsleden voldoende hecht is (cf. EHRM 12 juli 2001, K. en T./Finland, § 150).

De beoordeling of er sprake kan zijn van een familie- en gezinsleven of van een privé leven of van beiden, is een feitenkwestie.

Rekening houdend met het feit enerzijds dat de vereiste van artikel 8 van het EVRM, net zoals die van de overige bepalingen van het EVRM, te maken heeft met waarborgen en niet met de loutere goede wil of met praktische regelingen (EHRM 5 februari 2002, Conka/ België, § 83), en anderzijds dat dit artikel primeert op de bepalingen van de vreemdelingenwet (RvS 22 december 2010, nr. 210.029), is het de taak van de administratieve overheid om, vooraleer te beslissen, een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te doen van de zaak en dit op grond van de omstandigheden waarvan hij kennis heeft of zou moeten hebben.

Wanneer de verzoekende partij een schending van artikel 8 van het EVRM aanvoert, is het in de eerste plaats haar taak om, rekening houdend met de omstandigheden van de zaak, op voldoende precieze wijze het bestaan van het door haar ingeroepen privé leven en familie- en gezinsleven aan te tonen, alsook de wijze waarop de bestreden beslissing dit heeft geschonden.

De verzoekende partij voert aan dat zij een gezinsleven heeft in de zin van artikel 8 van het EVRM omdat zij twee kinderen en een vrouw heeft die in België als vluchteling erkend werden en zij met hen samen woont. Dit de stukken van het administratief dossier blijkt dat de verzoekende partij in 2000 huwde met een intussen in België erkende vluchteling en dat zij twee mindejarige kinderen (*2001 en *2008 hebben die eveneens werden erkend als vluchteling in België. Verder blijkt uit de stukken van het administratief dossier dat de verzoekende partij over een verblijfstitel beschikte ingevolge gezinshereniging. Deze titel is inmiddels verstreken en uit het administratief dossier blijkt dat de verzoekende partij niet meer bij zijn gezin woont. De verzoekende partij diende vervolgens een asielaanvraag in waarbij hij onder meer verklaarde "Mijn vrouw heeft mij hier uitgenodigd in België, na een tijdje wilde zij mij niet meer hebben. Daarom heb ik asiel aangevraagd omwille van mijn kinderen" en "mijn zoon lijdt onder mijn familietoestand". Hoewel nergens uit het dossier blijkt dat de relatie met zijn vrouw hersteld is en het op dit punt niet aangetoond was dat er sprake was van een gezinsleven met zijn echtgenote, wijst de Raad erop dat een kind geboren binnen een huwelijk ipso jure deel uitmaakt van dit gezin. Er ontstaat tussen kind en ouder vanaf de geboorte een band die gelijkstaat met een beschermenswaardig gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM en dit enkel en alleen door het feit van de geboorte. (EHRM 28 november 1996, Ahmut/Nederland, § 60; EHRM 2 november 2010, Serife Yigit/Turkije (GK), § 94). De natuurlijke gezinsband wordt niet (automatisch) beëindigd wanneer de ouders uit elkaar gaan of scheiden en het kind niet langer samen leeft met één van de ouders. (EHRM 11 juli 2000, Ciliz/Nederland, § 59). Aldus heeft de verzoekende partij voldoende aannemelijk gemaakt dat er sprake is van een gezinsleven met haar minderjarige kinderen.

Aangezien uit de stukken van het administratief dossier voldoende blijkt dat er sprake is van een gezinsleven diende de verwerende partij hier rekening mee te houden bij het treffen van de bestreden beslissing, dat onmiskenbaar een verwijderingsmaatregel uit maakt.

Het enige motief van de bestreden beslissing stelt dat de verzoekende partij zich bevindt in het geval van artikel 7, eerste lid, 1° van de vreemdelingenwet omdat hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van een geldig paspoort met geldig visum. In de bestreden beslissing is geen enkele motivering terug te vinden over het beweerde gezinsleven van de verzoekende partij. Ook in het administratief dossier is geen enkel stuk terug te vinden waaruit zou blijken dat de verwerende partij rekening heeft gehouden met het gezinsleven van de verzoekende partij, laat staan een belangenafweging heeft doorgevoerd.

In het administratief dossier is wel een synthesesedocument te neg te vinden, doch het vak waarin moet worden aangegeven dat er rekening gehouden is met de artikelen 3 en 8 van het EVRM (hoger belang van het kind/effectief gezinsleven/gezondheidstoestand) is niet ingevuld.

De verwerende partij ontwikkelt in de nota met opmerkingen een uitgebreid betoog over artikel 8 van het EVRM en artikel 74/13 van de vreemdelingenwet. Het gaat hier echter om een loutere a-posteriori motivering, die een onwettigheid van de bestreden beslissing niet kan herstellen. De bestreden beslissing bevat geen enkel motief over het gezinsleven van de verzoekende partij, en evenmin blijkt uit de stukken van het administratief dossier dat de verwerende partij op enige wijze rekening heeft gehouden met het gezinsleven van de verzoekende partij bij het nemen van de bestreden beslissing.

Uit voorgaande bespreking is gebleken dat de verzoekende partij de schending van het zorgvuldigheidsbeginsel in het licht van artikel 8 van het EVRM en 74/13 van de Vreemdelingenwet aannemelijk heeft gemaakt.

Het enig middel is in de besproken mate gegrond.

Deze lering is op alle punten toepasselijk in casu.

De bestreden handeling nietig moet worden verklaard."

3.2. Kernpunt van het betoog van de verzoekende partij is dat de bestreden beslissing geen rekening houdt met en niet motiveert aangaande haar gezins- en familieleden, haar medische toestand en haar vrees voor haar leven bij een terugkeer naar Colombia.

3.3. De Raad ziet niet in wat de grondslag is van de verwachting van de verzoekende partij dat de bestreden beslissing motiveert over en rekening houdt met artikel 3 van het EVRM, dit in het licht van een terugkeer naar Colombia. Immers heeft de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen op 7 februari 2020 een beslissing getroffen tot weigering van de vluchtelingenstatus en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus en het beroep dat de verzoekende partij bij de Raad had ingediend tegen deze beslissing werd verworpen bij arrest nr. 253 291 van 21 april 2021. De verzoekende partij had bij de Raad van State een beroep ingediend tegen voormeld arrest, maar dit beroep werd niet toelaatbaar verklaard bij beschikking nr. 14.487 van 29 juni 2021. De verzoekende partij kan de waarde van het voormeld verwerpingsarrest van de Raad van 21 april 2021 niet dienstig gaan minimaliseren door erop te wijzen dat hierin enkel de laattijdigheid van het ingestelde beroep werd vastgesteld. Nog minder kan de verzoekende partij worden gevolgd in haar standpunt dat de feiten van haar asielrelaas gegrond zijn omdat de Raad in zijn arrest geen uitspraak deed over de gegrondheid van haar beroep. Dit is juridische nonsens. De verzoekende partij kan haar verwachting van een nieuwe afweging in het licht van artikel 3 van het EVRM bezwaarlijk feitelijke grondslag geven door te herinneren aan de feiten van haar vluchtelingenrelaas zoals ze werden opgelijst in de voormelde beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 7 februari 2020. Evenmin volstaan theoretische beschouwingen over voormeld verdragsartikel in de synthesesamenvatting.

3.4. Verweerder is verder tegemoet gekomen aan zijn in artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet gestelde verplichting om rekening te houden met de gezondheidstoestand, het gezins- en familieleden en het belang van het kind bij het treffen van een verwijderingsmaatregel. Immers bevindt zich in het administratief dossier een nota, opgesteld door verweerder op 2 juni 2011, waarin het volgende kan worden gelezen:

“In het kader van Artikel 74/13 van de wet van 15 december 1980 “Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land.” is de situatie bij het nemen van het bevel om het grondgebied te verlaten geëvalueerd. Deze evaluatie is gebaseerd op alle actueel in het dossier aanwezige elementen, met inbegrip van de verklaringen afgelegd tijdens het gehoor bij de Dienst Vreemdelingenzaken in het kader van het verzoek om internationale bescherming:

- Hoger belang van het kind : betrokkene verklaarde (gehoor DVZ dd.17/06/2019) geen in België of in een andere Lidstaat van de EU verblijvende minderjarige kinderen te hebben. Tot op heden blijkt hierin geen veranderingen in het administratief dossier van betrokkene.

- Gezins- en familieleven : betrokkene kwam samen met haar echtgenoot en meerderjarige zoon naar België en verzochten hier om internationale bescherming. Allen zijn het voorwerp van een bevel om het grondgebied te verlaten en bijgevolg blijft de familiekeren samen bij een terugkeer naar het land van herkomst. De echtgenoot van betrokkene verklaarde (gehoor DVZ dd.17/06/2019) dat een zus in Spanje verblijft, maar zij maakt geen deel uit van de gezinskern. Betrokkene zelf verklaarde (gehoor DVZ dd.17/06/2019) verder geen familieleden in België of in een andere Lidstaat van de EU te hebben.

- Gezondheidstoestand : geen medische elementen in het dossier, geen medische attesten voorgelegd.”

3.5. De verzoekende partij verwacht een afweging in de bestreden beslissing over haar medische toestand. Zij zet echter nergens haar medische situatie uiteen, laat staan dat ze die onderbouwt met medische stukken. Alleszins, artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet legt geen motiveringsplicht op aan de verwerende partij m.b.t. de erin vervatte elementen en hierboven werd reeds uiteengezet dat verweerder is nagegaan of er sprake is van een medische situatie.

3.6. De verzoekende partij verwacht ten slotte een afweging in de bestreden beslissing over haar gezinsleven. Ze gaat er echter aan voorbij dat de gezinsleden waarvan ze gewag maakt, zijnde haar echtgenoot en haar meerderjarige zoon, ook een gelijkaardige beslissing ontvingen op dezelfde dag en dat ze derhalve allemaal het Belgisch grondgebied moeten verlaten. Een breuk in het gezinsleven dient zich dan ook niet aan. Alleszins, de Raad herhaalt dat artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet geen motiveringsplicht oplegt aan de verwerende partij m.b.t. de erin vervatte elementen en hierboven werd reeds uiteengezet dat verweerder rekening heeft gehouden met het aspect gezinsleven. De verzoekende partij kan bezwaarlijk verwijzen naar een arrest van de Raad waarin werd geoordeeld dat de schending van het zorgvuldigheidsbeginsel in het licht van artikel 8 van het EVRM en artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet aannemelijk werd gemaakt. Dit arrest werd immers gewezen in een zaak waarin een bijlage 13quinquies werd uitgereikt aan een vreemdeling, terwijl diens echtgenote en twee kinderen alhier waren erkend als vluchteling. Deze omstandigheden zijn niet de omstandigheden die de zaak van de verzoekende partij kenmerken. Het volstaat dan ook niet om het betrokken arrest in extenso aan te halen in de synthesememorie en er vervolgens aan te plakken *“Deze lering is op alle punten toepasselijk in casu”*. Evenmin volstaan theoretische beschouwingen over artikel 8 van het EVRM in de synthesememorie.

3.7. Dit alles leidt tot de conclusie dat het enig middel ongegrond is.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twintig januari tweeduizend tweeëntwintig door:

mevr. M. EKKA,

kamervoorzitter

dhr. T. LEYSEN,

griffier

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. EKKA